

Koloristisk känslighet

2006-05-27

Av: Sebastian Johans

Galleri 1

Maya Rygaard (t o m 4/6)

Färg är en billig drog. Det är inte många människor som kan värja sig inför en våldsamt kaskad av färg som griper tag och skakar om. Precis som nästan ingen kan undgå att flyta med i svävande laveringar där lager på lager av färg pulserande undersöker sin egen skala. I ett mildt, kanske inte omskakande men ändå uppriktigt, skiktmåleri finner de allra flesta en tydlig och ofarlig väg in i bildernas värld.

Åh, vilket bilddjup, utbrister inte alldeles få när de möter en i storlek väl tilltagen yta täckt med skira, lockande skikt. Och det är naturligtvis ingen felaktig reaktion. Men ibland kan det vara svårt att veta när effekterna tar över handen och blir, låt vara förföriska men ofta ganska tomma, självändamål. Balansgången är, som vanligt, helt avgörande.

Färgen är sin egen vinst, men kan också vara sin egen värsta fiende.

Det är farligt att leka med färg. Anstränger man sig för mycket för att vara hämningslös kan det resultera i något väldigt hämmat.

Sensualism som förlorar fotfästet blir snabbt pornografi.

I mötet med Maya Rygaards utställning Tango et aqua på Galleri 1 kan man inte låta bli att reflektera över det ovan nämnda. För

koloristiskt känsligt skiktmåleri är just vad det handlar om. Och dessutom i det allra mest förföriska materialet: akvarell. I några större arbeten, och ett antal små, låter Rygaard betraktaren ta del av en bildvärld som hon av allt att döma arbetar mycket målmedvetet med. Pulserande långsamma bilder där en färg i taget tillåts dominera. Tilltalande, men inte riskfritt.

Det är svårt att värja sig mot i synnerhet de större arbetena. Trots att de känns enkla och kanske för vackra. Det är lätt att sakna något fult, något som komplicerar och gör att det sköna inte känns så beräknande. Men ändå, det är inte lätt att stå emot. Man är ju inte mer än människa. Och det ska sägas: Maya Rygaard vet vilken utsaga hon vill förmedla.

Många av bilderna är uppbyggda på ett likartat sätt. I mitten en mörkare formation av färg som i olika sjök och nyanser blir ljusare ju längre bort från centrum blicken vandrar. Det sammanhållna

uttrycket ger hela rummet en långsam puls. Nästan som om varje bild vore ett andetag.

De mindre verken är inte lika slående. Med ett stort undantag. Den lilla målningen Fantom, som består av en otroligt enkel komposition av tre av gråskalans nyanser, ringar in vad Rygaard vill göra också i de större bilderna.

Om man vill kan man söka motiv i bilderna. Här och var anas en siluett, och nästan alla kan tolkas som återgivningar av en romantisk men också lite farlig natur. Personligen föredrar jag att tänka bort en antydd horisont och bara se bilderna som abstrakta känslouttryck eller stämningsförmedlare. Då fungerar de som bäst. Stilla vinter, jublande sommar, det är bara att vältra sig i uttrycken.

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt.
Eftertryck eller annan kopiering förbjuden.